

Albert Geven

Een pissig mannetje

We stonden dicht op elkaar in het enige café dat met recht “Manneken Pis” mag heten. Pal tegenover het bekende beeld in de binnenstad kijkt het plassende mannetje met een schuin oog het etablissement in. Het was nog vroeg in de avond en het café omarmde ons als twee lang gemiste stamgasten en het is mogelijk dat ik hierdoor verlost raakte van de hinderlijke verlegenheid die me in dergelijke gelegenheden vaak overvalt. Ik trek me dan terug naar een hoek van de bar van waar ik liever de bezoekers observeer dan dat ik me in een slecht verstaanbaar, luidruchtig gesprek moet invechten.

Maar die avond niet.

De scherpe rook van Belga's, de accordeonist op het kleine podium, het boerse Vlaams gelardeerd met het zangerige Waals, het zware Belgische bier, de zon die met zijn laatste stralen het café in een gouden licht zette, dit alles maakte dat ik de vertrouwde schuchterheid van me af voelde glijden. Vanaf de bar zong ik de mij zo vertrouwde teksten van Brel al snel mee en niet lang daarna werd ik door enkele gasten de verhoging op geduwd. De bezoekers waren enthousiast en na afloop van mijn onverwachte optreden had ik meer glazen vóór me staan dan ik op kon en meer mensen óm me heen dan ik meestal aan kon.

Maar die avond wel.

Vanuit de Belga-nevel en in de laatste schemer had zich een vrouw losgemaakt waarmee ik moeiteloos een gesprek voerde. Ik had haar al binnen zien komen, ze viel me op door haar rode mantel en haar blonde haar dat ze had opgestoken als Kim Novak op de poster die lang in mijn studentenkamer had gehangen. Het was alsof een andere ik de oude had verdrongen en vriend Ruud stond van een afstandje met opgetrokken wenkbrauwen naar me te kijken. Onze rollen waren verwisseld: ik had zijn gebruikelijke bravoure overgenomen en het zat me als gegoten. In de drukte om me heen was Kim steeds dichterbij komen te staan en we raakten in gesprek. Ze vertelde dat ze in het weekend in Brussel was en door de week in Den Haag werkte. Van onze verdere conversatie herinnerde ik me weinig, het zal over Brel en het Franse chanson zijn gegaan, maar wat ik me wel herinnerde was haar adem die ik als zoete parfum inademde, haar blauwe ogen, schitterend in de al bijna donkere kroeg, haar lach die de ruimte tot in de kleine hoeken vulde, ik was ter plekke verliefd geworden. Ongemerkt waren we afgedreven van het rumoer om ons heen en terechtgekomen in een rozige ruimte met slechts plaats voor twee.

Maar niet voor lang.

Ongemerkt was Ruud dichterbij gekomen en fluisterde dat er achter in het lokaal een man stond die steeds bozer naar mij stond te kijken. Hij had zijn maten te kennen gegeven dat hij dadelijk buiten een “goed gesprek met den Ollander zou gaan voeren”. Ik keek op en zag een klein dik mannetje, kalend met een paardenstaart, matzwart geverfd haar, die langzaam mijn richting op kwam. Het waren zijn kleine, snel heen en weer schietende ogen, die me bang maakten. De zilveren ringen aan zijn vingers leken samen te smelten tot een boksbeugel. Ik aarzelde, wilde niet wijken, wilde mijn zojuist verworven geluk niet prijs geven aan deze patjakker en gooide het glas bier in zijn gezicht. Het zwart uit zijn haren droop op zijn witte overhemd en even keek hij me ongelovig aan. Jij?!, leek hij te zeggen. Ik was net zo verbijsterd: ik? Doe ik dat? Voordat hij nog een stap in mijn richting kon zetten trok Ruud me het café uit en renden we samen het donkere pleintje op, achtervolgd door de kleine man en zijn vrienden.

Die nacht in ons hotel sliep ik slecht. Ik probeerde te bevatten wat er gebeurd was, maar 's ochtends wist ik één ding zeker: ik moest haar, mijn Kim opnieuw ontmoeten. Ze had me de vorige avond verteld dat ze ook op zondagochtend rond elfen uur nog even naar Manneken Pis ging om een koffie en een paar drankjes te doen. Ik stelde Ruud voor om heimelijk een briefje in haar jaszak te doen.

Hotel des Indes

Woensdagavond 20.00 uur.

Ik wilde haar niet de gelegenheid geven me te bellen om de afspraak af te zeggen. Het was alles of niets. Omdat ik niet naar binnen durfde zou Ruud het briefje die ochtend in de garderobe ongemerkt in haar zak van haar rode jas laten glijden.

Woensdagavond stond ik om half acht tegenover het Hotel. Die dag was ik al vroeg uit Groningen aangekomen en had ik het terrein verkend. Ik was nogal geschrokken van de grandeur van Des Indes. Ik probeerde er tevergeefs achter te komen wat een consumptie en een diner hier zouden kosten, de in livrei gestoken portier leek zich niet te willen verlagen tot dit soort banaliteiten. Als arme schrijver zat ik slecht bij kas, maar in de hectiek van het moment in Brussel had ik niets anders kunnen bedenken dan het voor mij enige bekende restaurant van de stad. Natuurlijk had dit hele avontuur ook precies dát grote gebaar dat de bohemien nodig heeft, dus ik besloot het er maar op te wagen en nam mijn laatste geld op.

Het regende toen een zwarte Mercedes precies om acht uur voor de ingang van het restaurant stopte. Een kleine dikke man met paardenstaart stapte uit en opende het portier voor een vrouw met lang blond haar dat loshing over de opstaande kraag van haar rode jas. Mijn vrouw. De vrouw waarin ik nu drie dagen geleden het idool uit mijn jeugd ontdekte. Deze vrouw liep daar aan de arm van die geverfde patjakker. Achter het stuur zat een man die vanuit het half geopende raam oplette om zich heen keek. Half verscholen achter een boom zag ik toe hoe de kleine onderkruiper haar bovenarm pakte

en haar enigszins dwingend naar binnen leidde. De portier die me vanmiddag nog wantrouwend had aangekeken, stapte nu haastig met een opgestoken paraplu op hen af en begeleidde hen naar de grote draaideur van het statige pand.

Ik stond onder de boom terwijl de regendruppels in mijn nek gleden en vroeg me af waarvan ik hier getuige was geweest. Was de vrouw die kortstondig de vervulling van mijn dromen leek te zijn een dure hoer in handen van een pooier, een kloterige patjepeeër? Was mijn Kim het gangstermeisje van een omhooggevalen Siciliaanse maffiosio of werd hier een val voor mij gezet met haar als troef, zou eenmaal binnen de kleine gluiper achter een palm tevoorschijn springen en alsnog zijn gram halen? Ik wist het niet en zou het ook nooit weten. Door de miezerig geworden regen liep ik in de richting van Den Haag CS en maakte in de trein naar Groningen de aantekeningen voor een kort verhaal. Het begint in een café in Brussel.

@ Albert Geven, november 2024